

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Grażyna Szlufik

Protokolant: Agnieszka Mihułka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 października 2016 r. we W.

sprawy z powództwa K. B.

przeciwko Instytutowi (...) Polskiej Akademii Nauk we W.

o odprawę pośmiertną

I. oddała powództwo;

II. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej;

III. zalicza koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Powód K. B. pozwem wniesionym w dniu 27 listopada 2015 r. (data prezentaty Biura Podawczego, k. 2) skierowanym przeciwko stronie pozwanej Instytutowi (...) Polskiej Akademii Nauk we W. domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 12.042,54 zł tytułem odprawy pośmiertnej po zmarłym w dniu (...) synu - D. B. (1) oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (k. 2-3).

W treści uzasadnienia wskazał, że zmarłego syna - D. B. (1) oraz stronę pozwaną łączyła umowa o pracę na czas nieokreślony, zawarta w dniu 01 stycznia 1986 r., na mocy której D. B. (1) świadczył pracę na stanowisku specjalisty. W tym miejscu powód zaznaczył, że jego syn zmarł w trakcie trwania stosunku pracy.

Następnie powołując się na treść art. 93 k.p. powód podniósł, że jako jedynemu żyjącemu członkowi rodziny przysługuje odprawa pośmiertna po zmarłym synu, a to wobec tego, że zmarły syn czynnie przyczynił się do jego utrzymania, zaspokajając jego potrzeby bytowe.

Dalej powód podał, że pomimo tego, iż kierował do strony pozwanej korespondencją o wypłatę odprawy pośmiertnej, strona pozwana nie podjęła w tym zakresie żadnych czynności. W ocenie powoda, biorąc pod uwagę okres zatrudnienia zmarłego u strony pozwanej – przekraczający 15 lat oraz fakt, iż jest on jedyną osobą uprawnioną do świadczenia, żądanie odprawy pieniężnej w kwocie 12.042,54 zł, stanowiącej 1/2 wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia zmarłego, jest zasadne.

Strona pozwana Instytut (...) Polskiej Akademii Nauk we W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych. Nadto strona pozwana podniosła zarzut co do wartości przedmiotu sporu, wskazując, iż wartość przedmiotu sporu wynosi 11.160,00 zł (k. 30-32).

W uzasadnieniu strona pozwana w pierwszej kolejności odniosła się do kwestii błędnie oznaczonej wartości przedmiotu sporu, podając, iż w niniejszej sprawie winien wynosić 11.160,00 zł, a to wobec tego, że średnie miesięczne wynagrodzenie zmarłego D. B. (1) wyniosło 3.720,00 zł, zatem 1/2 sześciomiesięcznych zarobków wynosi 11.160,00 zł.

Odnosząc się z kolei do kwestii odprawy pieniężnej, strona pozwana zaznaczyła, że nie została wykazana przesłanka wieku powoda, gdyż powód nie dołączył wpisu o urodzeniu. Nadto w ocenie strony pozwanej powód nie wykazał również pozostałych przesłanek warunkujących uzyskanie odprawy pośmiertnej. Celem uzasadnienia powyższego strona pozwana wskazała, że zmarły – D. B. (1) przez wiele lat przed swoją śmiercią zamieszkiwał wspólnie ze swoją matką, siostrą oraz synem siostry, natomiast powód mieszkał wspólnie ze swoją drugą żoną. W/w sytuacja skutkowałą wieloletnim brakiem kontaktów zmarłego z powodem.

Strona pozwana podkreśliła, że zmarły D. B. (1) nie tylko mieszkał z matką, siostrą i jej dzieckiem, ale również opiekował się nimi osobiście i finansowo. Matka zmarłego była bowiem niewidoma, a siostra chorowała na stwardnienie rozsiane, co powodowało konieczność zmagania się każdego dnia z różnymi problemami. Po śmierci matki oraz siostry D. B. (1) samotnie wychowywał osieroconego siostrzeńca, który po jego śmierci odziedziczył po nim spadek na podstawie testamentu. Zatem nie sposób jest uznać, że zmarły mógł w jakikolwiek sposób przyczynić się do utrzymania swojego ojca, skoro jego sytuacja życiowa implikowała konieczność zajmowania się schorowaną matką, siostrą i siostrzeńcem. Strona pozwana zaznaczyła, że wielokrotnie zdarzało się, że wynagrodzenie powoda nie wystarczało na pokrycie bieżących wydatków rodziny, wobec czego zmarły korzystał w zakładzie pracy z zapomóg oraz zaciągał pożyczki.

Następnie strona pozwana podała, że z relacji pracowników wynika, że sytuacja majątkowa powoda była dobra i nie wymagał wsparcia finansowego ze strony zmarłego, o czym świadczy fakt zakupu nowego telewizora przez powoda oraz swetra dla zmarłego. Nadto w ocenie strony pozwanej, okoliczność, iż zmarły zostawił cały swój majątek siostrzeńcowi, wskazuje, że zmarłego z ojcem nie łączyły tak bliskie relacje rodzinne i finansowe, jak przedstawiono w pozwie.

Strona pozwana w dalszej części uzasadnienia, zaznaczyła, że powód nie wskazał i wykazał jakichkolwiek konkretnych okoliczności związanych z rzekomym przyczynieniem się przez D. B. (1) do jego utrzymania – z pozwu nie wynika w jakikolwiek sposób, w jakim okresie oraz w jakiej wysokości miałyby trwać to przyczynienie się, ani nie wykazał też, że znajdował się w takiej sytuacji finansowej, która wymagałaby regularnego wsparcia syna oraz wreszcie, że taką pomoc bezpośrednio przed śmiercią syna otrzymywał. Strona pozwana w tym miejscu ponownie zaznaczyła, że powód jako żołnierz zawodowy w spoczynku, otrzymuje wysoką emeryturę, zbliżoną w wysokości lub nawet wyższą niż wynagrodzenie otrzymywane przez D. B. (1). Dodatkowo powód prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z nową małżonką, która również pobiera świadczenie emerytalne, D. B. (1) zaś utrzymywał się wyłącznie ze swojej pensji w ostatnim okresie życia.

Mając na uwadze powyższe oraz powołując się na liczne orzecznictwo sądów powszechnych, strona pozwana wskazała, że nie sposób jest uznać, że zmarły bezpośrednio przed śmiercią przyczynił się do utrzymania powoda, wobec czego żądanie powoda jest nieuzasadnione.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód K. B. urodzony w dniu (...), od 1983 roku prowadzi gospodarstwo domowe wspólnie ze swoją drugą żoną – B. B. (1).

Jest on emerytowanym wojskowym i od kilkadziesiąt lat pobiera emeryturę wojskową, która przed waloryzacją od dnia 01 marca 2015 roku wynosiła 3.020,69 zł brutto, a po waloryzacji – 3.057 zł brutto (2.722,76 zł netto).

Druga żona powoda również od kilkadziesiąt lat jest na emeryturze i z tego tytułu pobiera świadczenie w wysokości około 877 zł netto.

Łącznie na prowadzenie gospodarstwa domowego emeryci dysponowali kwotą w wysokości około 3.599 zł netto.

Małżonkowie od wielu lat wymagali specjalistycznej opieki medycznej: druga żona powoda – B. B. (1) choruje na cukrzycę i schorzenia kręgosłupa, natomiast powód jest chory na serce. Miesięcznie na zakup leków małżonkowie wydają około 1.000 zł.

Dowód: - decyzja o waloryzacji emerytury powoda, k. 54,

- oświadczenie powoda, k. 14-15,

- oświadczenie żony powoda - B. B. (1), k. 16-17,

- zeznania świadka B. B. (1), k. 68 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 16 maja 2016r. k. 72),

- przesłuchanie powoda, k. 83-84 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 12 października 2016r. k.85).

Syn powoda – D. B. (1) od dnia 01 stycznia 1986 r. był zatrudniony u strony pozwanej tj. w Instytucie (...) Polskiej Akademii Nauk we W., na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, na stanowisku specjalisty w pełnym wymiarze czasu pracy. Zginął w dniu 16 listopada 2014 r. w czasie wykonywania obowiązków służbowych.

Przeciętne wynagrodzenie D. B. (1) z ostatnich trzech miesięcy pracy wyniosło 2.863,09 zł netto (3.720 zł brutto).

Dowód: - skrócony akt zgonu D. B. (1), k. 6,

- świadectwo pracy, w aktach osobowych powoda,

- zaświadczenie o wynagrodzeniu D. B. (1), k. 38,

Do 2004 r. D. B. (2) zamieszkiwał wspólnie z niewidomą matką, chorą na stwardnienie rozsiane siostrą i z niepełnoletnim synem siostry – Ł. J..

Sytuacja rodzinna D. B. (1) była trudna. Choroba siostry oraz niepełnosprawność matki wymagała nie tylko stałej opieki nad w/w osobami, ale również sporych nakładów finansowych.

Matka oraz siostra D. B. (1) otrzymywały rentę, niemniej jednak większa część potrzeb rodziny zaspokajana była z bieżącej pensji zmarłego.

Z uwagi na trudną sytuację materialną D. B. (1) zwracał się do pracodawcy o wsparcie finansowe. Na dwa lata przed tragiczną śmiercią zapisał się do zakładowej kasy zapomogowo-pożyczkowej i pobierał pożyczki. Raz wystąpił o jednorazową zapomogę, którą otrzymał w wysokości 1.000 zł. Była to najwyższa zapomoga, gdyż innym pracownikom przyznawano je w wysokości po 300 zł.

Było powszechnie znane u strony pozwanej, że D. B. (1) ma ciężką sytuację finansową i że rodzina mu nie pomaga. Żył bardzo skromnie. Widać było, że ledwo wiąże „koniec z końcem” i potrzebuje pomocy. Koleżanki z pracy celem jego wsparcia udały się z nim do sklepu z odzieżą używaną i kupiły mu różne ubrania. Nawet jego siostrzeniec coś sobie wybrał z tych rzeczy.

Powód w miarę swoich możliwości starał się partycypować w kosztach utrzymania chorej córki i jej niepełnoletniego syna.

Dowód: - zeznania świadka B. B. (1), k. 68 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 16 maja 2016r. k. 72),

- zeznania świadka H. K., k. 68 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 16 maja 2016r. k. 72),

- zeznania świadka A. H., k. 69 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 16 maja 2016r. k. 72),

- zeznania świadka G. O., k. 78 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 14 września 2016r. k. 80),
- przesłuchanie powoda, k. 83-84 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 12 października 2016r. k.85).

Po śmierci matki D. B. (1) zamieszkiwał z chorą siostrą i jej synem.

Siostra D. B. (1) zmarła w 2004 r., wobec czego zajął się jej synem – Ł. J., z którym do chwili śmierci wspólnie mieszkał.

Ł. J. cały czas był na utrzymaniu zmarłego D. B. (1). Nie ukończył szkoły – nie zdał matury oraz nie podjął stałej pracy. Od czasu do czasu podejmował prace dorywcze.

D. B. (1), aby pomóc siostrzeńcowi wziął z kasy zapomogowo-pożyczkowej strony pozwanej pożyczkę w kwocie 5.000 zł. W/w pieniądze miały pomóc Ł. J. w rozpoczęciu prowadzenia działalności gospodarczej poprzez założenie firmy budowlanej. D. B. (1) kupił mu materiały budowlane, ale inwestor oszukał siostrzeńca i finalnie nie otworzył on działalności.

D. B. (1) spłacał otrzymaną od strony pozwanej pożyczkę. W chwili Jego śmierci do spłaty z tytułu tej pożyczki pozostało 1.000 zł, które trzeba było pokryć.

Dowód: - zeznania świadka B. B. (1), k. 68 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 16 maja 2016r. k. 72),

- zeznania świadka H. K., k. 68 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 16 maja 2016r. k. 72),
- zeznania świadka A. H., k. 69 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 16 maja 2016r. k. 72),
- zeznania świadka G. O., k. 78 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 14 września 2016r. k. 80),
- przesłuchanie powoda, k. 83-84 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 12 października 2016r. k.85).

Zmarły D. B. (1) utrzymywał kontakt z powodem. Czasem odwiedzał go, aby pomóc mu w bieżących sprawach życia codziennego. Zdarzyło się, że kiedy powód kupił sobie telewizor nowszej generacji to pojechał do niego, żeby go podłączyć.

D. B. (1) nie przyczyniał się do utrzymania ojca i macochy.

Dowód: - zeznania świadka B. B. (1), k. 68(płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 16 maja 2016r. k. 72),

- zeznania świadka H. K., k. 68 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 16 maja 2016r. k. 72),
- zeznania świadka A. H., k. 69 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 16 maja 2016r. k. 72),
- zeznania świadka G. O., k. 78 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 14 września 2016r. k. 80),
- przesłuchanie powoda, k. 83-84 (płyta CD z nagrania rozprawy z dnia 12 października 2016r. k.85).

Spadek po D. B. (1), na mocy sporządzonego w dniu 18 lipca 2011 r. testamentu, odziedziczył w całości Ł. J..

Dowód: akt poświadczenia dziedziczenia, k. 59

Mając na uwadze powyższe ustalenia stanu faktycznego Sąd zważył, co następuje:

Powód K. B. w toku procesu domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 12.042,54 zł tytułem odprawy pośmiertnej po zmarłym w dniu (...) synu D. B. (1).

Strona pozwana natomiast wniosła o oddalenie powództwa, wskazując, iż w niniejszej sprawie nie zaistniały przesłanki do wypłaty odprawy pośmiertnej na rzecz powoda.

Zatem celem niniejszego postępowania było ustalenie czy powód na podstawie obowiązujących przepisów spełnia przesłanki warunkujące wypłatę odprawy pośmiertnej.

Ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, w tym w szczególności na świadectwie pracy zmarłego D. B. (1), skróconym akcie jego zgonu, zaświadczeniu o wynagrodzeniu D. B. (1), decyzji o waloryzacji emerytury powoda, oświadczeniu powoda, oświadczeniu żony powoda - B. B. (1), a to wobec tego, że w toku procesu żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności i autentyczności.

Nadto dla zbudowania stanu faktycznego niniejszej sprawy istotne były zeznania powołanych do sprawy świadków, tj. H. K., A. H. oraz G. O., a to wobec tego, że były spójne, logiczne i rzeczowe oraz co najistotniejsze wzajemnie ze sobą korespondowały. W/w świadkowie konsekwentnie wskazywali na trudną sytuację finansową D. B. (1), który do 2004 r. zajmował się chorą siostrą i matką, a następnie stale partycypował w kosztach utrzymania swojego bezrobotnego siostrzeńca – Ł. J., z którym wspólnie zamieszkiwał.

W ocenie Sądu znamienne dla sprawy okazały się zeznania świadka G. O., która jako członek komisji socjalnej u strony pozwanej, znała sytuację finansową i życiową zmarłego D. B. (1).

Odnosząc się z kolei do zeznań powoda – K. B. i jego żony B. B. (1), która została powołana do sprawy w charakterze świadka, wskazać należy, iż Sąd dał wiarę ich zeznaniom wyłącznie w zakresie w jakim korespondowały one z pozostałym materiałem dowodowym.

Podstawę roszczenia powoda o wypłatę odprawy pośmiertnej stanowił przepis art. 93 k.p.

Zgodnie z treścią § 1 tego przepisu, w razie śmierci pracownika w czasie trwania stosunku pracy lub w czasie pobierania po jego rozwiązaniu zasiłku z tytułu niezdolności do pracy wskutek choroby, rodzinie przysługuje od pracodawcy odprawa pośmiertna.

Jak stanowi art. 93§ 2 k.p. wysokość odprawy, o której mowa w § 1, jest uzależniona od okresu zatrudnienia pracownika u danego pracodawcy i wynosi:

- 1) jednomiesięczne wynagrodzenie, jeżeli pracownik był zatrudniony krócej niż 10 lat,
- 2) trzymiesięczne wynagrodzenie, jeżeli pracownik był zatrudniony co najmniej 10 lat,
- 3) sześciomiesięczne wynagrodzenie, jeżeli pracownik był zatrudniony co najmniej 15 lat.

§ 3. Przepis art. 36 § 1¹ stosuje się odpowiednio.

Na podstawie art. 93§ 4 k.p. odprawa pośmiertna przysługuje następującym członkom rodziny pracownika:

- 1) małżonkowi,
- 2) innym członkom rodziny spełniającym warunki wymagane do uzyskania renty rodzinnej w myśl przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Odprawę pośmiertną dzieli się w częściach równych pomiędzy wszystkich uprawnionych członków rodziny (§ 5). Jeżeli po zmarłym pracowniku pozostał tylko jeden członek rodziny uprawniony do odprawy pośmiertnej, przysługuje mu odprawa w wysokości połowy odpowiedniej kwoty określonej w § 2 (§ 6).

Z treści powyższego przepisu jednoznacznie wynika, że powód – ojciec zmarłego, celem uzyskania odprawy pośmiertnej, winien spełniać przesłanki wymagane do uzyskania renty rodzinnej w myśl przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Na mocy art. 71 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016r. poz. 887) do kręgu osób uprawnionych do renty rodzinnej należą również rodzice zmarłego, niemniej jednak celem uzyskania świadczenia muszą spełniać łącznie następujące ustawowe kryteria: są niezdolni do pracy lub ukończyli 50 lat albo wychowują co najmniej jedno z dzieci, wnuków, rodzeństwa uprawnionych do renty po zmarłym, jeśli bezpośrednio przed śmiercią pracownik przyczynił się do ich utrzymania.

Wobec tego, nie może budzić żadnych wątpliwości fakt, iż powód jako osoba, która ukończyła 82 lata spełnia jedną z dwóch przesłanek warunkujących uzyskanie odprawy pośmiertnej.

Zatem jako istotne jawi się ustalenie czy zmarły D. B. (1) bezpośrednio przed śmiercią przyczynił się do utrzymania swojego ojca. W/w ustalenie bowiem warunkuje możliwość otrzymania przez powoda odprawy pośmiertnej, co oznacza, że w przypadku ustalenia, że zmarły nie partycypował w kosztach utrzymania swojego ojca, nie jest możliwe przyznanie powodowi odprawy pośmiertnej.

Zgodnie bowiem z treścią wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2011 r., sygn. akt II UK 65/11, renta rodzinna po śmierci dziecka przysługuje rodzicom tylko wtedy, gdy sami nie mogli sobie zapewnić utrzymania i dziecko bezpośrednio przed śmiercią przyczyniało się do ich utrzymania.

Szczególnie podkreślić należy, że przyczynianie się do utrzymania rodziców nie może być też rozumiane tylko jako poprawa standardu życia rodziców. W świetle ustawy bowiem przesłanka przyczyniania się jest spełniona wówczas, gdy rodzina zmarłego nie jest w stanie utrzymać się z własnych źródeł utrzymania w zakresie podstawowych potrzeb życiowych. Utrzymanie nie obejmuje wszelkich wydatków rodziców, gdyż dotyczy jedzenia, mieszkania, ubrania, opłat, opieki medycznej. Zapewnienie utrzymania oznacza więc nie tyle pomoc finansową, ile dostarczanie środków niezbędnych do zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Wobec tego, w toku procesu powód winien wykazać, że zmarły syn bezpośrednio przed śmiercią partycypował w kosztach jego utrzymania, którego nie mógł sobie samodzielnie zapewnić.

W ocenie Sądu, nie może budzić żadnych wątpliwości fakt, iż powód, w żaden sposób nie wykazał, że zmarły syn – D. B. (1) partycypował w kosztach jego utrzymania. Zauważyć bowiem należy, iż w toku procesu powód nie przedstawił żadnego dowodu mającego potwierdzić w/w okoliczność, a nadto argumentując zasadność przyznania mu odprawy pośmiertnej wskazywał wyłącznie, że syn dał mu pieniądze na dwie operacje.

W/w wynika jednoznacznie z wyjaśnień powoda złożonych podczas rozprawy, w których wskazał, że „Ja nie chciałem od niego (syna) żadnych pieniędzy. Na operację oka dostałem od syna 5.100 zł w lipcu 2014 r. Endoprotezę miałem wszczepioną już w 2008 r. – dostałem od syna na operację około 2.000 zł”.

Żona powoda – B. B. (2) wskazała z kolei, że „Syn pomagał w domowych sprawach bo mąż nie może dźwigać”. Odnosząc się z kolei do kwestii finansowych żona powoda wskazała wyłącznie, że „Syn pomagał nam materialnie w ostatniej dekadzie przed śmiercią”, nie przytaczając w tym przedmiocie żadnych konkretnych okoliczności.

W ocenie Sądu wyjaśnienia powoda oraz jego żony, które należy uznać za mało konkretne, w żadnym razie nie mogą uzasadniać przyznania powodowi prawa do odprawy pośmiertnej po zmarłym synu.

Sam fakt dwukrotnego wsparcia finansowego ojca, na który powołał się w trakcie przesłuchania powód, nie może uzasadniać przyznania mu odprawy pośmiertnej, gdyż takiego wsparcia nie można uznać za zapewnienie rodzicom utrzymania. Wsparcie to miało bowiem charakter incydentalny i w żadnym razie nie miało charakteru stałego wsparcia finansowego powoda, który z własnych środków finansowych nie był w stanie samodzielnie się utrzymać.

Niemniej jednak Sąd pragnie wskazać, że fakt otrzymania przez powoda pieniędzy na dwie operacje, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego również jawi się jako wątpliwy. Z treści bowiem pozwu oraz z oświadczeń powoda i jego żony dołączonych do pozwu, nie wynika, aby zmarły syn udzielił wsparcia finansowego ojcu w/w zakresie. Powyższą kwestię pomija również żona powoda, która w trakcie składania zeznań nie jest w stanie określić jakiej konkretnej pomocy udzielał im zmarły, ogólnikowo wskazując, że „Syn pomagał nam materialnie w ostatniej dekadzie przed śmiercią”.

Nadto do powyższej konstatacji Sąd doszedł mając na uwadze również sytuację finansową zmarłego D. B. (1) i powoda.

Zauważyć bowiem należy, iż powód prowadzi gospodarstwo domowe wspólnie ze swoją małżonką i na bieżące opłaty dysponuje łącznie kwotą w wysokości 3.599 zł netto. Zmarły z kolei, który miał na utrzymaniu niepracującego siostrzeńca Ł. J., dysponował wyłącznie kwotą 2.863,09 zł netto. Zatem, sytuacja finansowa powoda była zdecydowanie lepsza od sytuacji finansowej zmarłego D. B. (1). Owszem Sąd ma na uwadze, że powód jak i jego żona są ludźmi schorowanymi, wobec czego konieczny jest zakup licznych leków, niemniej jednak sytuacja finansowa powoda pozwalała mu na zaspokojenie swoich podstawowych potrzeb, tj. zakupu leków, artykułów żywnościowych, ubrania, dokonywanie opłat za mieszkanie.

W ocenie Sądu nie sposób jest uznać, że sytuacja finansowa D. B. (1), umożliwiała mu partycypowanie w kosztach utrzymania ojca, który de facto miał lepszą sytuację finansową od niego i tego wsparcia nie potrzebował. Dodatkowo Sąd pragnie zauważyć, iż w ostatnim okresie powód wziął z kasy zapomogowo - pożyczkowej zakładu pracy – strony pozwanej pożyczkę w kwocie 5.000 zł, która miała na celu wsparcie finansowe siostrzeńca, a której do chwili śmierci nie spłacił w całości. Zatem wątpliwym jest, że na trzy miesiące przed śmiercią dał powodowi pieniądze na operację w kwocie 5.100 zł.

Powyższe potwierdziła w toku przesłuchania świadek G. O., która w toku składania zeznań wskazała, że „Pan D. finansował siostrzeńca, który chciał rozkręcić interes. Nie spłacił części pożyczki, którą trzeba było pokryć w wysokości 1000 zł”.

Niemniej jednak Sąd pragnie ponownie zaznaczyć, że nawet gdyby uznać, że powód otrzymał od zmarłego pieniądze na dwie operacje, co w świetle zgromadzonego materiału dowodowego jest dalece wątpliwe, to takie wsparcie nie stanowi podstawy do wypłaty odprawy pośmiertnej, gdyż takie zachowanie nie stanowi przyczyniania się do utrzymania powoda.

Wobec powyższego, mając na uwadze przede wszystkim fakt, iż powód dysponuje środkami niezbędnymi do samodzielnego utrzymania się i zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, Sąd oddalił powództwo, o czym orzekł w punkcie I sentencji wyroku.

W pkt II–gim sentencji wyroku Sąd kierując się zasadą z art. 102 k.p.c. wskazującą, iż w przypadkach szczególnie uzasadnionych może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami, odstąpił od obciążenia powoda kosztami procesu.

W niniejszej sprawie Sąd uznał, iż o zasadności zastosowania art. 102 k.p.c. przesądza subiektywne, aczkolwiek błędne przekonanie powoda o słuszności swoich roszczeń, których wyjaśnienia miał prawo żądać przed Sądem.

W punkcie III-cim sentencji wyroku Sąd zaliczył koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa biorąc za podstawę art. 96 ust.1 pkt. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2014r. poz. 1025).

Dla tych motywów orzeczono jak w sentencji wyroku.